

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M.W.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 23 października 2024 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 19 stycznia 2024 r., XVII Ka 1188/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 29 czerwca 2023 r., sygn. akt VI K 1202/22

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) zwolnić skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

WB.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z 19 stycznia 2024 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z 29 czerwca 2023 r., mocą którego M.W. został uznany za winnego popełnienia występku z art. 286 § 1 k.k. i skazany na karę 10 miesięcy pozbawiania wolności oraz orzeczono obowiązek z art. 46 § 1 k.k.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na wybiórczej kontroli apelacyjnej i dokonaniu wadliwych ocen materiału dowodowego, co prowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w sprawie oraz naruszenie art. 46 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i stwierdzenie, że orzeczenie tego obowiązku powinno nastąpić w wysokości wyższej, a także rażącą niewspółmierność kary. Przy tak sformułowanych zarzutach obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda w Poznaniu wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była bezzasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia sporządzony przez obrońcę w istocie był tożsamy z apelacją: podniesione w obu środkach zarzuty były niemal identyczne. Sama ich zbieżność nie stanowiłaby rzecz jasna wystarczającej podstawy dyskwalifikującej kasację, gdyby tylko skarżący potrafił wykazać, że Sąd odwoławczy zaniechał rozważenia zarzutów podniesionych w apelacji. Taka sytuacja *in concreto* nie miała jednak miejsca. Sąd Okręgowy w Poznaniu wywiązał się w sposób wręcz wzorcowy z ciążących na nim powinności, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. Żadna z tez sformułowanych w środku odwoławczym nie uszła jego uwagi, każda doczekała się krytycznego i przekonywającego komentarza. W szczególnie wnikliwy sposób Sąd *ad quem* odniósł się do twierdzeń obrońcy o założeniu konta na nazwisko M.W. bez jego wiedzy. Sąd ten wykazał, że forsowana przez obronę wersja, jakoby dane skazanego zostały wykradzione z laptopa a on sam nie miał świadomości, że pieniądze należące do pokrzywdzonego wpłynęły na jego konto, nie mogła żadną miarą zyskać aprobaty. Uznanie Sądu drugoinstancyjnego zyskało też orzeczenie z art. 46 § 1 k.k. Sąd Okręgowy nie widział podstaw do korekty wyroku w tym zakresie, co rzetelnie uzasadnił w pisemnych motywach wyroku (k. 7 uzasadnienia), a na obecnym etapie orzekania

nie pozostawało nic innego jak zgodzić się z tym wnioskiem i dodać wyłącznie, że zasądzona na rzecz pokrzywdzonego tytułem rekompensaty kwota nie przewyższała wysokości ustalonej szkody.

Wobec tego, że kasacja w pozostałej części okazała się oczywiście bezzasadna, to przyjąć należało, że uchybienie niewspółmierności kary skierowane jest wyłącznie przeciwko wymierzonej sankcji, a w związku z tym, w świetle art. 523 § 1 z. drugie k.p.k., było nieuprawnione na etapie nadzwyczajnego zaskarżenia.

W tym stanie rzeczy, nie dostrzegając potrzeby powtarzania argumentacji jasno wyłożonej w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku, która zasługiwała na pełne uznanie, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

[WB]

r.g.